



ALI BERGOVÁ
MICHELLE KALUSOVÁ

Zkrátka se zamilujte



Zkrátka se zamilujte

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz



Ali Bergová a Michelle Kalusová

Zkrátka se zamilujte– e-kniha
Copyright © Fortuna Libri, 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Zkrátka
se zamilujte

Zkrátka se zamilujte

Ali Bergová
Michelle Kalusová



Original title: The Book Ninja
Copyright © 2018 by Ali Bergová and Michelle Kalusová
Copyright: Design © S&S Art Dept.
Illustration © Lucy Davey
Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2018
Translation © Alexandra Niklíčková, 2018

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová.

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-754-6168-1 (tištěná kniha)
ISBN 978-80-754-6194-0 (ePDF)
ISBN 978-80-754-6192-6 (ePUB)
ISBN 978-80-754-6193-3 (Mobi)

ČÁST PRVNÍ

*„Kdo si nepřečte dobrý román s upřímným potěšením,
je jistojistě hlupák – ať už je to pán, či dáma.“*

Northangerské opatství, Jane Austenová

Kdyby byla Frankie hrdinkou v knize, pojmenovala by tu knihu nejspíš *Zklamání*, protože přesně to by odráželo její katastrofální život, ať už pracovní, rodinný anebo, samozřejmě, milostný.

Budík se rozdrnčel s obviňující připomínkou, že měla vylézt z postele už před dvaceti minutami. Frankie si povzdychla, převrátila se na bok a zabořila hlavu do otrhaného výtisku *Emmy* od Jane Austenové, který si včera večer zastrčila pod polštář. Kousla se do rtu a pomyslela si, že nikdy v životě nebude dost úspěšná, aby někdo pojmenoval knihu jen jejím křestním jménem.

Frankie sama ovšem nikdy nehodnotila knihu podle názvu. Ani podle obálky. Hlavní podle ní byla úvodní věta, které spolu se svou kamarádkou Cat přezdívaly „zrození“. Emmě napsala Jane Austenová do jejího zrození, že byla „krásná, chytrá a bohatá, se šťastnou povahou a příjemným domovem“. Oproti tomu při zrození Frankie prý její matka prohlásila, že je „plešatá a má velký nos úplně jako její otec“.

Frankie si přetáhla peřinu přes hlavu, jala se plnými doušky hltat slova natištěná na stránkách a zcela ignorovala slabý hlásek v hlavě, který jí připomínal, že už opravdu musí vstát a pohnout kostrou. Její srdce se zadmulo ženskou pýchou, když Emma v knize jasně dala najevo svůj postoj „jsem nad podobné podružnosti povznesená, jelikož jsem nezávislá a pohádkově bohatá“. Opájela se popisem pana George Knightleyho a nechávala se

unést jeho upřímností a soucítěním s Emminým osudem. S osudem Frankie naposledy soucítit kurýr z rozvážkové služby Uber Eats, když se jí zeptal, jestli je celá ta pizza vážně jen pro ni.

Frankie věděla, že se pomalu blíží ke scéně, kde Knightley požádá Emmu o ruku, a na chvíli zavřela oči. Stejně jako ve chvílích, kdy si rozbalila čokoládový bonbon, se teď nedovedla rozhodnout, zda si ten božský požitek vychutnat hned, anebo si ho schovat na později. A potom, zničehonic, její dilema rázně vyřešilo drnčení telefonu. Frankie se podívala na displej a uviděla na něm svítit jméno své matky. Protočila panenky, zmáčkla tlačítko Odmítnout a pomalu a neochotně se vysoukala z postele.

Nedařilo se jí najít jediné dva kousky oblečení, které by k sobě pasovaly, a tak nakonec sáhla po volných světlých bavlněných šatech, co se válely na zemi. Vyběhla do obývacího pokoje a na malou chvíli se zastavila před svou největší pýchou – obřím regálem plným knih seřazených podle barev. Knihovna obsahovala celkem 172 jejích oblíbených knih a tvořila celou jednu stěnu obývacího pokoje. Na horní poličce se skvěly publikace červené, pod nimi oranžové, žluté, růžové, fialové, zelené, šedé a úplně dole se krčily černé. Duhová knihovna. Její šťastné místo. Bezmyšlenkovitě přejela prstem po Austenových v látkovém obalu, po Fowlerech v pevné vazbě, po Brontëových, a nakonec se pochybovačně zastavila u matně zeleného hřbetu s nápisem „Frankie Roseová“. Opatrně, jako by do rukou brala hada, knihu vyjmula a nalistovala první stránku.

Věnováno mámě, tátovi, Cat, Adamovi a především pizze.

Díky za vaši lásku, podporu a všechnen ten sýr.

Frankie zaklapla knihu a odhodila ji na druhou stranu místnosti. Popadla kabelku, která se povalovala vedle gauče, vklouzla do páru červených balerínek a vyběhla ze svého až příliš malého bytu v melbournské čtvrti Richmond.



Frankie konečně vyhrabala z hlubin své kabelky klíče a odemkla Malé knihkupectví na Brunswick Street; bylo jejím druhým domovem už půl druhého roku, tedy zhruba od doby, kdy se její sny rozpadly na prach a zhroutil se jí celý život. Práce v knihkupectví ji v mnoha ohledech zachránila. Připomínala jí dávné tříměsíční období, kdy pracovala pro proslulé nezávislé knihkupectví Shakespeare and Co. v Paříži, předtím, než se vrátila domů a přihlásila se na studium anglické literatury na melbournské univerzitě.

Byly to bezstarostné časy zcela bez závazků (s čímž by ovšem dost možná zásadně nesouhlasili její tři jezevčici, které v té době její rodina vlastnila), kdy Frankie jen proplouvala mezi policemi s knihami a věnovala se především psaní a požívání mandlových croissantů. Ten pocit lehkosti od té doby zažívala pokaždé, když vcházela do knihkupectví. Ráda pozorovala zevnitř lidi na ulici, jako by se ocitla na druhé straně kaleidoskopu, kterým milovníci literatury zvědavě nahlíželi do jejich překrásně vyzdobené výlohy z rušné Brunswick Street. Oceňovala, že může být ve společnosti silných žen a skvělých spisovatelek jako Mayi Angelouové, Margaret Atwoodové nebo Chimamandy Ngozi Adichieové. Ale ze všeho nejvíc se jí líbilo, že pracuje se svou nejlepší kamarádkou Cat. Claud, manžel Cat, zdědil Malé knihkupectví na Brunswick Street po svých prar-

dičích, a když zjistil, že neví přesně, jak by zvládl druhou práci – byl účetním v malé právnické kanceláři, pracoval dlouho do noci a všechn svůj volný čas věnoval pletení – dostala Cat přímo geniální nápad, že ona může stát u pultu, zatímco on jí občas vypomůže s účetnictvím a skladem. A když pak Cat nabídla Frankie práci, netrvalo dlouho a Frankie řekla své ano, ano, *ano!*

Jejich vzájemné přátelství, které započalo už v osmé třídě, kdy společně psaly fiktivní milostné dopisy panu Darcymu, namísto aby se učily matematiku, přetrvalo i navzdory tomu, že Cat, v současnosti obtěžkána svým prvním potomkem, sledovala o sobotních večerech spolu s Claudem reprízy *Národní soutěže v pletení* na Netflixu, zatímco Frankie, obtěžkána pizzou z předchozího večera, sledovala o sobotních večerech především třepotající se svíčky na stolech v restauracích, kam chodila na většinou zcela katastrofální první rande s nejrůznějšími beznadějnými muži. Vzhledem k tomu, že obě trávily celé dny obklopené knihami, povídáním si o nich a jejich četbou (a taky samozřejmě chválou volby svých zákazníků), byly si Frankie a Cat snad ještě bližší než Hamlet a Horacio.

Frankie se propletla mezi regály a zcela nepůsobně mrštila kabelkou pod pult. Zapnula klimatizaci, dřepala si na židli u pokladny, dala si nohy na pult a znovu se ponořila do četby své milované *Emmy*. Právě když obracela stránku, rozlétly se dveře a do obchůdku vešla dívka. Kolem obličeje jí poletovaly zrzavé kudrnaté vlasy, z obličeje jí kapal pot a na sobě měla odvážnou růžovou pletenou blůzku, přiléhavé černé kalhoty a zářivě oranžové tenisky.

„Catherine,“ kývla na ni zpoza své knihy Frankie.

„Frankston,“ odpověděla Cat. Zapadla do židle vedle Frankie, popadla výtisk *Jaspera Jonese* od Craiga Silveyho a umístila své nohy rovněž na pult.

„Proč jsi tak zpocená?“ zeptala se Frankie.

„Ráno jsem měla hodinu tance korejského popu – a mimochodem, bylo to skvělé – ale rozbily se jim sprchy a mně se nechtělo táhnout se celou cestu domů, abych se převlíkla, a pak zase zpátky, takže jsem si říkala, že když se trochu projdu, tak oschnu. Jenže jsem nepočítala s tím, že venku bude dvaatřicet stupňů! A navíc, tyhle pletený módní výstřelky, co mi Claud v jednom kuse vyrábí, vůbec nesajou pot. Koukni, jak to ze mě kape, jsem jak zmrzlina na sluníčku!“ Cat se pokusila Frankie přimět, aby jí zabořila hlavu do zpoceného hrudníku.

Pokud by Frankie byla královnou nevydařených rande, pak by Cat vládla světu cvičení. Počínaje klasickým baletem a konče tancem u tyče (toho léta byla vážně hodně našťavaná) se Cat uměla nadchnout snad pro všechny druhy cvičení, hodiny tance a zdravé trendy, stejně jako je uměla zanedlouho opustit, tak jako Marius nebohou Eponine v *Bídnicích*. Začalo to před pár lety. Frankie si dlouho myslela, že Cat cvičí zkrátka proto, aby byla zdravější a měla pevnější postavu, ale pak si začala říkat, jestli to celé náhodou nesouvisí s její vnitřní nejistotou. Cat bývala vždycky pyšná, že se za jejím výjimečně přitažlivým mužem otáčejí ženy, ale možná se začíná cítit přehlížená?

„Kde jsi?“ zeptala se Cat s pohledem na Frankiinův ošuntělou knihu.

„Už ji bude žádat o ruku,“ vyhrkla Frankie.

„Vážně tě baví číst ty samý knížky pořád dokolečka?“

„Ty čteš *Jaspera Jonese* už počtvrtý,“ opáčila Frankie.

Cat rozhodila ruce, jako by se vzdávala.

„Víš, dneska na k-popu se stalo něco zvláštního.“

„Vážně?“ podivila se Frankie. Vtom se otevřely dveře a konverzace utichla. Frankie i Cat zavřely své knihy, spustily nohy na zem a pohotově pohlédly směrem k příchozímu. Byl to obtloustlý muž s počínající pleší.

„Sci-fi,“ sykla Cat.

„Válečný memoáry!“ odušila Frankie.

Muž, celý rudý ve tváři, se na Frankie a Cat usmál. Dívky jeho úsměv opětovaly a zeptaly se, zda nepotřebuje pomoci. Zavrtěl hlavou a pak se začal nesnesitelně pomalým tempem procházet mezi regály s knihami, drbal se na hlavě a nevzal do ruky jedinou knihu. Zíraly na něj a sledovaly každý jeho krok.

„No tak si vyber,“ špitla jeho směrem Cat.

„Už se na to chystá!“ hlesla Frankie.

Zdálo se to jako věčnost, ale muž nakonec zakotvil v oddělení vědecko-fantastických románů, popadl dva Stepheny Kingy a každého z nich si zastrčil pod jedno podpaží.

„Sakra! Košile, ale bez kravaty. Měla jsem to tušit,“ prolesla zklamaně Frankie.

„Koukej zaplatit, Frankston,“ Cat zamávala Frankie pod nosem napřaženou dlaní a promnula si prsty o palec v radostném očekávání. Frankie neochotně vytáhla z peněženky pětidolarovou bankovku a neurvale ji hodila po Cat.

„Takže jen tyhle dvě skvělé *sciíffka*, pane?“ obrátila se Cat k zákazníkovi a obdarovala Frankie ďábelským úsměvem.

„Jojo, dobrej román od Stephena Kinga si vždycky rád přečtu,“ prohlásil muž a položil knihy na prodejní pult, aby mohla Cat načíst čárové kódy. „Původně jsem si chtěl

koupit tyhle ty válečný memoáry, *Křížovatku*, od Marka Donaldsona, nebo jak se jmenuje. Víte, koho myslím? Ale pak jsem si pomyslel, že radši zůstanu u prověřené kvality. A King – to je setsakra kvalitní čtivo!“ zasmál se.

Frankie na něj beze slova zírala, zatímco Cat vkládala zakoupené knihy do papírové tašky a snažila se přemoci smích.

„Přeju vám krásný den. Opravdu jsem moc ráda, že jste si místo těch *válečných memoárů* vzal Kinga. *Skvělá* volba,“ rozplývala se Cat.

„Vidte! Inu, zdravíčko vespolek!“ zahlaholil muž na odchodu a zvonek nade dveřmi jeho návštěvu zvučně uzavřel.

„Sbohem, dobrý muži!“ zvolala Cat, jakmile zmizel. „Chtěl si koupit válečný memoáry! Koukej mi tu pětido-larovku vrátit!“ chňapla po bankovce Frankie, ale Cat pohotově ucukla.

„Chtěl. Ale nekoupil! Takže prachy jsou moje,“ řekla Cat samolibě.

Frankie se zamračila. Obě se usadily zpět s nohama na pultu a opřely se v židlích. Škvírou pode dveřmi se dovnitř do knihkupectví tlačil horký letní vzduch, který nelítostně polykala naplno nastavená klimatizace. Cat stékala po krku do výstřihu kuličky studeného potu.

„Promiň, asi se chovám trochu pošetile,“ ozvala se Cat.

Ticho. „Pošetilé věci přestanou být rozhodně pošetilé, dělají-li je drze rozumní lidé,“ odcitovala Frankie bezchybně ze své Austenové.

Cat se usmála a Frankie pokývala hlavou.

„A proč ta blbá nálada, slečno Kitty? Co se vlastně stalo na k-popu? Budeš se snad stěhovat do Koreje?“ zavtipkovala Frankie.

„Ale, o nic nešlo. Dojdu nám pro kafe,“ vyskočila Cat až příliš překotně a popadla svou kabelku.

„No tak! Cat! Vážně, co se přihodilo?“ Takhle vyhýbavě se Cat nikdy nechovala. Většinou se Frankie bez problémů dokázala svěřit s čímkoliv, od podrobného popisu své snídani až po drby o párku zamilovaných buskerů, který vysedával na ulici naproti knihkupectví.

„Vždyť to říkám. Vůbec nic.“ Tvář Cat zrudla a očima se snažila zhyponotizovat cosi na dveřích.

„Catherine Adeline Cooperová. Okamžitě. Začni. Mluvit.“ Frankie podezřívavě přivřela oči a zaostřila na Cat.

Cat se její pohled snažila ustát a téměř minutu – což byl jejich rekord – na sebe beze slova zíraly.

„No jo, tak dobře!“ vzdala se Cat a rozhodila poráženecky ruce.

„Takže?“

„Takže dneska na k-popu... s náma cvičil jeden fakt pěkný chlap. Jmenuje se Jin-su.“

„Jin-su?“

„Jo, Jin-su.“

„A?“

„A... Jin-su.“

„Co s ním?“

„No, a já jsem se s ním, tak nějak náhodou, vyspala,“ Cat si zakryla ústa dlaní a rozběhla se ke dveřím.

„COŽE! Cat? Cat, vrať se!“ křičela Frankie a odmítala uvěřit tomu, co se právě dozvěděla.

Cat že by podvedla Clauda? Ne, to se přece nemohlo stát. Cat by manželovi nikdy nezahnula. Jejich soužití sice nebylo zdaleka dokonalé, ale tak už to v manželství chodí. Cat Clauda miluje. Miluje celé jeho děsně přitažlivé, ple-

tením posedlé já. A navíc je s ním už čtyři měsíce těhotná, proboha.

Frankie vyskočila ze židle a rozběhla se za svou upocenou a čerstvě cizoložnou přítelkyní. Jakmile však otevřela dveře na ulici, zarazila se. Namísto Cat málem vrazila do neznámého muže. A byl to asi ten nejkrásnější kluk, jakého kdy viděla. Byl vysoký a statný. Byl ztělesněním toho nejlepšího ze všech milovníků z románů Jane Austenové, v čele s Georgem Knightleym z *Emmy*, panem Darcym z *Pýchy a předsudku* a Edmundem Bertramem z *Mansfieldského panství*.

Frankie, bezpečně ukrytá za svým pultem a s nosem zabořeným do knihy, nenápadně sledovala krasavce, který bloumal po obchodu. Měl na sobě bílé tričko, nic proti, ale nikterak fascinující, a modré džíny, pohyboval se sebejistě a zkušeně se natácel, aby prošel úzkými uličkami. Frankie bezděčně sáhla pro lentilku do misky s M&Ms vedle počítače na pultu a s úsměvem si ji hodila do pusy. *Hra může začít!*

Nejdřív si to namířil ke klasickým dílům. *Slibnej začátek. Ano, ty pradávny svazky rozhodně potřebujou oprášit. Ne, moment. Pohyb na obzoru!*

Neznámý pokračoval kolem regálů směrem k cestopisům. Zastavil se a rozhlédl, jako by nevěděl, kudy dál. Pak se obrátil k naučné literatuře a Frankie se skoro zatajil dech. *Že by sečtělej historik? Ekonom?* S tím by se dalo pracovat. Jenže ouha, muž prošel bez zastavení kolem memoárů a odborných statí. Náhle jako by našel svůj cíl a rozhodným krokem zamířil až k zadnímu regálu, zatímco Frankie, velmi špatně maskovaná svou knihou v lepenkové vazbě, polykala hltavě lentilku za lentilkou a civěla na svého zákazníka.

Ne. Ne. Ne! Cokoliv, jen ne tamten regál. Literatura pro mládež? Určitě zabloudil. Frankie se rozhodla zasáhnout a odložila knihu; je její povinností navést ztraceného zákazníka na správnou cestu. Ale právě ve chvíli, kdy se odhodlala opustit své bezpečné hnízdo za pultem, vytáhl muž bez nejmenšího zaváhání z jedné z poliček knihu se zářivě oranžovým hřbetem.

„Doufám, že je to nějaký vtíp,“ zamumlala si pro sebe Frankie, „vypadá alespoň na třicet! Na něco takovýho je už zkrátka moc starej – a taky moc hezkej...“ Frankie se cítila naprosto zmatená. „On si kupuje *Město z popela*? Ach jo. To snad...“

Muž náhle vzhlédl od knihy a pohlédl zvědavě přímo na Frankie.

„Kčertu.“ Frankie se bleskurychle otočila zády a opřela se o pult. *Vypadá až příliš dokonale, takže mi mělo být hned jasné, že v tom bude háček*, řekla si – tentokrát raději jen v duchu – a sáhla po telefonu, aby vytočila číslo Cat.

„Proč mi to nezvedá?“ podupala netrpělivě nohou.

„Ehm.“

Při zvuku jeho hlubokého odkašlání se Frankie otočila tak rychle, že málem shodila misku se skromným zbytkem M&Ms na samém okraji pultu.

„Pardon. Jak vám můžu pomoci?“ snažila se říct co nejklidněji a odhrnula si z tváře zbloudilý pramen vlasů.

„Vzal bych si tuhle, prosím,“ usmál se muž a na tvářích se mu vylouply dva dolíčky.

Frankie pohlédla na vybranou knihu a tvář se jí zkřivila opovržením nad křiklavou obálkou plnou fotografií z filmové adaptace. Nenápadně prozkoumala levou ruku zázakazníka. Žádný prsten.

„Přál byste si ji zabalit? Je to dárek? Pro synovce? Něčí děcko?“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Kdepak, je jen a jen pro mě. Už jsem se nemoh dočkat, jak to bude pokračovat!“

„Hmm, jistě.“ Donutila se k nepřesvědčivému úsměvu.

Frankie načetla čarový kód a dala knihu do papírové tašky. Přitom náhodou vzhlédl a uviděla, že muž ji pozoruje.

je téměř žádoucím pohledem. Šířil kolem sebe jakési příjemné teplo. Jeho modré oči jako by říkaly: *právě teď není na světě osoba, na kterou bych zíral radši než na tebe*. A jak se Frankie postupně do toho pohledu propadala stále hlouběji, zazdalo se jí, že se k ní jeho obličej přibližuje. Vážně teď zvedl ruku a natahuje ji směrem k jejímu obličej? *To přece není možný! Vážně teď* – muž se naklonil přes pult tak blízko k ní, že už nedokázala pořádně zaostřit na jeho obličej. Frankie bez přemýšlení jeho pohyb opětovala a přiblížila své tělo k jeho. Zbývaly už jen centimetry a Frankie se zatočila hlava z vůně jeho kolínské. *Vážně mě teď prsty jemně hladí po obličej?* Naklonila se blíž a stejně tak on a zavřela oči. Jejich tváře byly téměř u sebe. Instinktivně našpulila rty. Políbila ho. Přímo na špičku nosu. *Na jeho nos!* A jak tam tak stála v předklonu, rty stále našpulené, ucítila, jak ji velmi jemně štípl na líčku. Oba dva jako na povel ustoupili o krok zpět.

„Pardon, měla jste na tváři kousek čokolády,“ řekl a před očima jí omluvně přidržel dotýčný drobek.

„Ježiš. Já se moc omlouvám, to bylo ode mě děsně neslušný. Právě jsem vás políbila. A na nos!“ vyrazila ze sebe. „Nevím, co to do mě vjelo. Právě jsem se dozvěděla něco strašného a asi mi to vůbec nemyslí.“ Frankie ze sebe sypala slova bez ladu a skladu. „Dělá to šestnáct dolarů, děkujeme.“

Převzala peníze a přistrčila tašku směrem k němu, aniž na něj přitom jedinkrát pohlédla. Vyklopýtala zpoza prodejního pultu, položila zákazníkovi ruku na záda a rychle ho vystrkala ven z obchodu. Pokoušel se něco říct, ale Frankie bez ustání pokračovala v projevech svých díky a v upřímných omluvách, až se muž ocitl na ulici a dve-

ře do knihkupectví se za ním rázně zabouchly. Frankie se o ně zevnitř opřela a zhluboka se nadechla. Na zádech cítila, jak ji horké sklo pálí skrz šaty na kůži a trochu ji to uklidnilo. *Odkdy se sakra chovám jako zatracenej blázen?*

 **Cat, prosím, kde jsi? Musíme si promluvit.**

PS: Právě jsem sexuálně obtěžovala zákazníka.

Potřebuju pomoc. Hned!

Chvilí pak zírala na obrazovku, jako by doufala, že přijme Cat k odpovědi silou vůle, ale nakonec z Messengeru vyskočila a pro rozptýlení se rozhodla podívat, co je nového na Instagramu.

Roztomilé štěňátko.

Zátiší z nadhledu.

Oznámení o zasnoubení.

Rozšlápnuté avokádo.

Před očima se jí míhaly tucty dokonale naaranžovaných fotek. Pak překlikla na Facebook a náhle narazila na obrázek s popiskem, který jí vykouzlil na tváři úsměv.

 **Cat Cooperová: Díky ti, pane, za tyto božské dary!**

Pekárno Lune, mé srdce patří jen tobě.

#cruffin #foodporno  **v místě Pekárna Lune**

Na fotce byla Cat a ládovala do sebe cosi, co by se dalo popsat jedine jako sen každého milovníka sladkého pečiva. Frankie připevnila na dveře knihkupectví připravenou ceduli „Jsme zpět za 10 minut! Musely jsme si odskočit pro prášky na knihomolskou kocovinu“ a zamkla za sebou knihkupectví. Kráčela po chodníku s očima

přilepenýma k zemi a v duchu se fackovala. Jak se jen mohla nechat takhle omráčit párem slušně vypracovaných bicepsů a okouzlejícím úsměvem? A kromě toho, jeho vkus na knihy měl pro ni být studenou sprchou. Chlápek, který čte romány o zamilovaných vlkodlacích a rozvztekaných teenagerech, opravdu není dobrá partie. Ale proč ji tolik překvapuje, že se cítí zklamaná a podrážděná kvůli chlapovi?

Frankie si v duchu prolistovala pomyslný soupis svých známostí.

Ukázka první – její poslední úlovek na seznamce Tinder:

 **Michael: Ahoj, Frankie. Kde přesně v Melbourne bydlíš?**

 **Frankie: V Richmondu. A ty?**

 **Michael: Právě mě pustili z vězení a moje bejvalka nechala vyměnit zámky. Potřeboval bych někde přespat.**

Dále její poslední rande naslepo: „Je to opravdický stříbro, sáhni si!“ prohlásil, zatímco si rval do kapes příbory z restaurace.

Její poslední nezávazný sex: „Frankie, tvoje vagína je jako sametová tortilla.“

A pak tu byl Adam. Před osmnácti měsíci se s ní rozešel po dvouapůlleté známosti. Jejich vztah byl vážný a vášnivý a pak bylo najednou po všem. Zamilovali se do sebe hluboce a rychle, ale byli mladí a nezkušení a dovolili nej-různějším vnějším okolnostem, aby je od sebe nakonec oddělily.

Když vyšly recenze na druhou knihu Frankie *Něco málo o Jane* a smetly nelítostně ze stolu všechno od vykreslení postav až po její používání středníků – jeden kritik dokonce ohodnotil knihu nula hvězdičkami a napsal, že „by měl radši celý týden těžký průjem, než aby znovu četl ten blábol“ – začala Frankie trpět těžkým autorským blokem.

Z Adama se mezitím stal mladší partner v prestižní právnické firmě a měl moc práce, než aby si vůbec všiml, že Frankie se utápí v depresích ze svých literárních neúspěchů.

 **Adam [22. května, 10:00]:** Ahoj, Frankie. Zdá se, že si teď zrovna něčím procházíš, a já ti asi nedokážu pomoci najít to, co hledáš. Myslím, že bude lepší, když zůstaneme jen přátelé. Tak někdy na viděnou. Adam xo

 **Frankie [22. května, 10:01]:** Doufám, že chciš, ty parchante.

 **Frankie [22. května, 12:00]:** Promiň, nemyslela jsem to tak.

 **Frankie [22. května, 13:00]:** Miluju tě.

 **Frankie [22. května, 18:00]:** Jdi do hajzlu.

 **Frankie [24. června, 02:00]:** Chybíš mi...

 **Frankie [24. června, 11:00]:** Mažu si tvoje číslo.

Po bouřlivém období smutku – během něhož se jí povedlo přijít nejen o veškerou víru ve vlastní literární nadání, ale také o zaměstnání, díky němuž měla dost času na psaní:

pracovala na půl úvazku jako asistentka v knihovně na jedné základní škole, bohužel však přímo uprostřed výročního setkání Knižního klubu na ni z Facebooku vykoukla informace, že Adam si našel novou přítelkyni, načež se na místě zhroutila a předvedla hysterickou scénu plnou sprostých slov a nelichotivých gest – se Frankie opět statečně vrhla do světa randění, kde na ni však čekala jen řada nevydařených schůzek, občas okořeněných zážitkem, jenž jí navíc ještě pošlapal už tak poraněné sebevědomí. Copak už jí ty dlouhé měsíce bez sexu, během nichž se každý den vzbouzí bez chuti do života, už definitivně vlezly na mozek? Nemluvě o tom, že je zřejmě natolik zahleděná do sebe, že se ani nezajímá, co se děje s její nejlepší kamarádkou?

Frankie doběhla do pekárny, prorazila si cestu skrz frontu a rozhlédla se po stolech. Úplně v zadním rohu zahlédla Cat. Před ní ležela rozložená sbírka nakousnutých croissantů. Frankie se přiměla přestat konečně myslet na svůj zážitek s polibkem nosu a zaplula do židle vedle své nejlepší přítelkyně. Cat překvapeně vzhledla a Frankie téměř puklo srdce, když uviděla její uplakanou tvář, celou ušpiněnou od sladkých drobků. Přitáhla si Cat k sobě, pohladila ji po zádech a promluvila k ní šepem s maximální možnou mírou konejšivosti.

„Jak se to jen mohlo stát, Catty?“

„To ty těhotenský hormony. Lezou mi už i ušima a díky nim dělám spoustu blbostí,“ zabručela Cat a utřela si oči upatlaným ubrouskem. „Nejhorší na tom všem je, že jsem v životě nebyla tak nadržovaná. A Claud přitom trvá na tom, že musíme být v posteli děsně opatrný. Jako by to dítě mohlo promáčknout, nebo co! Já zkrátka nechci nic víc než hlasitě, divokej sex, při kterým se lámou nohy od postele!“

„To rozhodně nezní jako klasický chutě na kyselý okurky a burákový máslo ve tři ráno,“ řekla Frankie. „Fajn, zbláznily se ti hormony, takže jsi po hodině k-popu šla, zakopla a upadla na cizí penis?“

Cat se provinile usmála a zčervenala. „Zkrátka se to stalo. Po cvičení jsem byla celá napjatá. A on je prostě k sežrání. Přitahoval mě jak magnet,“ Cat náhle zaplavily emoce a rozpovíдалa se. „Po hodině mi pomáhal s protažením. Víš, jak si lehneš na podlahu a ten druhý tlačí proti tvým nohám nebo kyčlím? Rozkročil se nade mnou a já, najednou jsem ho děsně chtěla. Nikdy předtím jsem nic takového nezažila! Než jsem se stihla rozkoukat, tak jsme to spolu dělali na záchodě namáčkutý mezi mísou a osoušečem na ruce.“

Cat povzdychla a zabořila tvář do ulepených dlaní. „Ach jo, Frankuše, strašně se kvůli tomu užírám. Hlavně proto, že Claud je od té doby, co jsem v tom, tak strašně milej a pozornej. Snaží se ze všech sil, abych měla všechno pohodlí a byla spokojená. A trápím se i kvůli tobě! My dvě přece před sebou nemáme tajemství.“

Frankie položila Cat ruku na stehno. „Claud něco tuší?“ zeptala se tak klidně, jak to jen dokázala.

„Proboha, ne!“ sykla Cat. „Vždyť víš, že by to nezvládnul. Úplně by se sesypal.“

Frankie dobře věděla, že Claud svou ženu naprosto zbožňuje, ale občas se choval přecitlivěle a neuměl odpouštět. Nebylo výjimkou, že Frankie ráno dorazila do knihkupectví a našla tam oba manžele, jak na sebe pořád vrčí kvůli hádce z předchozího večera. Oba dva byli svéhlavé osobnosti, které spolu musely vydržet i v práci celé tři dny v týdnu. Spojovala je vzájemná láska a obchod s knihami.

Po mnoha letech z jejich soužití poněkud ustoupila vášně a nahradily ji praktické starosti. Ale i tak nemohla Frankie uvěřit, co se právě stalo. „Ale miluješ ho, vid’? Chceš s ním přece zůstat?“

Cat jako by se na chvílku propadla někam hluboko do sebe. Po chvilce zaváhání řekla: „Jasně, že jo. Čekáme spolu dítě.“

Frankie znovu vzdychla a nenapadlo ji, co říct. Toužila svou přítelkyni ochránit a uklidnit; zdálo se totiž, že se právě chystá nebezpečně předávkovat cukrem. A bylo by správné, aby po dvanácti letech zahodila svůj vztah kvůli momentální aférce způsobené ojedinělým hormonálním výkyvem? Ačkoliv si Frankie s Claudem nikdy úplně nepadli do oka, náhle k němu pocítila vlnu loajality a chtěla ho ochránit před trápením, které by ho čekalo, kdyby se dozvěděl o manželčině nevěře. Cat vždycky užívala život plnými doušky a přeskakovala od jedné bláznivé posedlosti ke druhé. *Možná že šlo o jeden z takových úletů*, řekla si v duchu Frankie, *jen přechodný poblouznění smyslů*.

„A s tím chlapem jsi skoncovala?“ vyzvíдалa nenápadně.

Cat se nepatrně zachvěl dolní ret. „S ním jsem skoncovala.“

„Už jsi četla novou knihu od té psychoterapeutky, Esther Perelové? *Přehodnocení nevěry*?“

Cat zavrtěla hlavou. „Ne, ale jsem ochotná věřit v podstatě každý radě, kterou dá ženská s tak půvabným belgickým přízvukem.“

„Píše o tom, že lidé občas dělají chyby ne proto, že by nemilovali svého partnera, nebo proto, že by toužili po někom lepším, ale zkrátka proto, že hledají část své vlastní osobnosti, o kterou přišli v přístavu bezpečného a po-

hodlnýho vztahu,“ Frankie pohladila Cat po paži a sáhla po jednom z nedojedených croissantů s čokoládou. „Prokrista, tohle je nefalšovaný gastronomický nebe!“

A tak tam seděly s propletenýma rukama, a civěly na hromadu zákusků na stole. Cat pohlédla jedním okem na hodinky a rozhodla se, že se můžou ještě pět minut zdržet a že je čas vyzpovídat pro změnu zase Frankie. „Takže ty jsi vážně sexuálně obtěžovala zákazníka?“

Teď tedy zabořila hlavu do dlaní pod stolem Frankie. Chtě nechtě se musela smát, když si v duchu připomněla dnešní incident v celé jeho půvabné trapnosti, a v přestávkách mezi chichotáním se svěřovala: „Já ho políbila na nos, Cat! Na jeho *zatracenej nos!*“ Cat se mohla potrhát smíchy a prskala po celém stole drobky pečiva a hrudky pudinkové polevy.

„A to jsem si myslela, že *já* mám velkej problém,“ hlesla Cat, když zalapala po dechu.

„Přísahám, byl to ten nejtrapnější zážitek v celým mým životě.“

„A byl aspoň hezkej? Nebo měl aspoň hezkej nos?“ zamrkala Cat na Frankie, která v odpověď obrátila oči v sloup.

„To si ani neumíš představit.“ Obě se začaly neřízeně chichotat. „Ale neuhodneš, jakou knížku si koupil.“

„*Všechny moje lásky? Na Větrné hůrce? Rosemary má děťátko?*“ tipovala Cat.

„Něco horšího.“

„*Padesát odstínů šedi?*“

Frankie nadzdvihla obočí, naznačujíc, že je Cat ještě stále daleko od pravdy.

„*Padesát odstínů temnoty?*“

„*Město z popela!*“ zachroptěla Frankie.

„To snad ne! Víš, abych byla upřímná, nemám nic proti tomu, když se v ději tu a tam objeví pouliční souboj na život a na smrt nebo zloději knih, ale *Město z popela*? Jsi si jistá, že ten, komu jsi dala pusku na nos, byl opravdu dospělý chlap?“

„Já vím. Proč mají všichni pohledný muži tak příšernej vkus na knihy?“ posmutněla Frankie a obrátila se na nejbližšího číšníka s pohledem žadonícím o šálek silného kápučina.

„A co s tím teď hodláš dělat?“ zeptala se Cat zátylku Frankiiny hlavy.

„Co hodlám dělat s čím?“

„Přece s tou svojí zoufalou potřebou chlapa, díky níž se ti už zřejmě zbláznila jemná motorika?“

„Nic, nehodlám se vrhnout zpátky do toho odporného randění!“

U jejich stolu se konečně objevila mladá servírka v roztrhaných džínách a černém tílku a dívky si objednaly kápučino a mátový čaj s sebou.

„Frankuše, a napadlo tě, že bys třeba mohla bejt vůči lidem vstřícnější? Už jsme přece mluvily o té tvojí ‚vnitřní propasti‘,“ řekla Cat. „Dokonce i Adama sis držela pěkně od těla. Možná se zkrátka nechceš nikomu odhalit, pustit si ho do hlavy. Nemůžeš čekat, že na tebe čeká pan Bingley z *Pýchy a předsudku* nebo Atticus Finch z *Jako zabít ptáčka*.“

„Škoda, protože ti byli aspoň sečtělí!“



Venku na ulici se Cat s dramatickým gestem zavěšila do Frankie. „Jsem příliš vyčerpaná a příliš těhotná, než

abych dokázala sama jít!“ Zamrkala na kamarádku koketně řasami. „Mohly bychom jet zpátky tramvají? *Prosím?*“ Frankie se musela zasmát a zanedlouho proklíčkovaly přes ulici na nejbližší tramvajovou zastávku, kde dosedly na lavičku jako dva pytle brambor.

„Víš, Frankensteine,“ řekla Cat, zatímco Frankie se v sedu předklonila, aby lépe viděla, jestli se zpoza rohu neblíží tramvaj, „říká se, že nemáš soudit knihu podle obalu. Možná bysme totéž měly začít aplikovat i na chlapy.“

„Překvapuje mě, že něco takovýho říkáš zrovna ty, Cat Earnshawová. Náhodou vím, že okamžitě házíš přes palubu každýho, kdo se v obchodě jen zeptá na nejnovějšího chrličce bestsellerů Nicholase Sparkse.“

„Protože ten chlap píše furt to samý dokolečka,“ odsekla Cat. „Ale fajn, v tomhle máš pravdu.“

„Víš, to, co člověk čte, o něm hodně prozrazuje.“

Ozvalo se známé cinknutí blížící se tramvaje, obě dívky vstaly a začaly horečnatě hledat své průkazky na městskou dopravu. Protlačily se do už tak nacpaného vozu a Cat zaregistrovala skupinu teenagerů rozvalujících se na sedačkách pro invalidy, načež se k nim začala rozhodně prodírat. Rozkročila se před nimi s rukama založenýma v bok a velmi nápadně si odkašlala. Mládež vyděšeně vyklidila pozice a Cat se posadila se spokojeným úsměvem na tváři. Ačkoliv na ní těhotenství ještě vůbec nebylo vidět, už se naučila využívat jeho výhod plnými doušky. Frankie poslušně následovala a stoupla si k tyči vedle sedadla se svou sebevědomou přítelkyní.

„Hele,“ vyhrkla Cat a narovнала se v sedě, jako by ji náhle osvítil sám Duch svatý, „najdi si chlapa s pomocí knížeček!“

Na správné koleji

Stála jsem ve vlaku, v jedné ruce svírala navlhlou tyč (s optimistickou vírou, že neohmatávám pozůstatky nějaké lidské tekutiny) a v druhé výtisk *Anny Elliotové*. Naproti mně seděl jakýsi muž jen ve slípech a klobouku (asi aby neurazil) a hrál na ukulele. Z dálky se ozývalo rytmické dunění kolejí. Buch. Buch. Buch. Tak. Už. Jsi. Na dně. Jako by se mi vysmívaly.

Asi by vás zajímalo, jak jsem se ocitla v tomhle rozlehlém a mně zcela neznámém světě internetových blogů. Poté, co jsem jednoho dne v práci omylem políbila – ehm, sexuálně obtěžovala – nos jednoho zákazníka, rozhodla jsem se vyzkoušet poněkud méně tradiční metody hledání životního partnera. Takže jsem naskočila na vlak s odjezdem v 17:42 do Alameinu, vyzbrojená skvělou knihou a jen kapku méně skvělou dávkou sebevědomí. A můj plán? Nemilosrdně protřídit sítem svého knihomolského hodnocení (protože, budme upřímní, ve skutečnosti vážně soudíme knihy podle obalu) všechny mizery, špatné milence, a především špatné čtenáře. Najít pomoci hrdinských a beznadějně romantických replik z mých oblíbených knih dobře vyhlížejícího muže, který mě dokáže rozesmát a prosedět se mnou celý večer v restauraci, aniž by použil výrazy jako „musel jsem se tak smát, až jsem si málem podělal gatě“, popřípadě „přesně to vždycky říkala moje stará, když jsem ji vohnul přes stůl“. Nechci toho snad moc, ne?

Poté, co jsem nenápadně vydrancovala regály v knihkupectví, kde pracuju ((#kleptomaniak #shelfie #nejlepšíšéf) a vytáhla pár

dalších knih ze své soukromé sbírky, nalistovala jsem u každé z nich sedmou stránku od konce a napsala na ni:

Máš vážně skvělý vkus na knížky. Co takhle rande? Napiš mi, Scarlett O' – ahoj@kniznivila.com

Příštích několik týdnů hodlám tyto knihy (Atkinsonem počínaje a Zusakem konče) systematicky roznášet po vlcích a tramvajích po celém Melbourne. Proč? Aby alespoň jednu z nich našel muž, který bude po jejím přečtení tak hluboce a neodvolatelně dojat jejími krásnými slovy (protože má skvělý vkus, je inteligentní a taky perspektivní), že se se mnou bude chtít seznámit. A vlítne na to. Pár měsíců budeme jen randit, pak se k sobě nastěhuje. Vezmeme se. A dřív než bys řek Fitzwilliam Darcy, budeme spolu žít šťastně až do smrti i s našimi třemi dětmi, dvěma dalmatiny, a krom toho také s obří knihovnou z ořechové dýhy, samozřejmě.

Vím, co si asi teď říkáte... copak ta ženská v sobě nemá ani špetku důstojnosti? Co feministické ideály? Co ochrana soukromí? Všechna možná nebezpečí? Copak si neuvědomuje, že život se netočí jen kolem chlapů?

Klidně se přiznám: jsem osamělá. Už bych ani nedokázala spočítat, kolik měsíců uběhlo od mého posledního sexu. A naposledy mě někdo opravdu pevně chytil do náruče, když jsem zakopla u vchodu do večerky 7-Eleven dvacet minut před půlnocí, abych si koupila druhý kyblík zmrzliny Ben and Jerry's. Nejde mi ale jen o teplé mužské objetí uprostřed noci. Ve skutečnosti se vám chci otevřít (ať už jste kdokoliv, kdekoliv), protože potřebuju konečně zbourat železnou oponu své „vnitřní propasti“ (jak to výstižně pojmenovala moje nejlepší kamarádka), kterou si udržuju odstup od zbytku světa, zkrátka dát šanci životu a lásce. Chci se pokusit

překonat svůj příšerný strach z neúspěchu, chci znova začít psát a možná se mi podaří někde na cestě za tím vším najít muže svých (literárních) snů.

Krom toho si asi taky určitě říkáte: JAK SE JEN S TĚMI KNIHAMÍ DOKÁŽE ROZLOUČIT?! Na to bohužel nemám žádnou chytrou odpověď. Zkrátka taková malá nevýhoda celého plánu.

Už jsou to čtyři dny, co jsem vyslala *Annu Elliotovou* po kolejích do světa. Zítra se chystám vypustit *Stehlíka* od Donny Tarttové a den poté *Hlavu 22*. A v mezičase se hodlám pilně věnovat klikání na tlačítko Obnovit stránku až do chvíle, než se na ní objeví očekávaný, anebo možná (doufám) očekávání předčící výsledek mého sociálního experimentu. Krom toho mám v plánu do blogu zaznamenávat veškerou podstatnou korespondenci a případné schůzky.

Protože chci chránit své soukromí, to jest zabránit své matce, aby na tohle všechno přišla, rozhodla jsem se v příštích měsících používat pseudonym Scarlett O' – odkazující na ženu, jejíž přítomnost byla v překrásném románu *Jih proti Severu* „odváta větrem“.*

Takže příště, milí čtenáři.

Koneckonců, kdo ví, co (nebo koho) přinese zítřejší den.

Scarlett O' xx

Napište komentář (3)

Superčička Cat > Já s tebou na rande klidně půjdu. Tak hejbní kostrou, budem spolu v telce koukat na *Cizinku*.

* pozn. překl.: *Odváta větrem* je doslovný překlad anglického názvu románu *Jih proti Severu* (*Gone with the Wind*)

Bez urážky, ale... > Tolik námahy jen kvůli chlapovi? Já sama se považuju za nezávislou ženu a tvoje jednání mi připadá značně anti-feministický.

Stephen Prince > @Bezurazkyale... Najdi si na Googlu definici feminismu. Scarlett O', jsi nejlepší.

Brooke Davisová: *Ztráty a nálezy*

Tramvaj číslo 78 směr severní Richmond

Frankie v životě neviděla tolik elastického oblečení pohromadě. Užasle pozorovala zástup zářivě pruhovaných legín a propocených limetkově zelinkavých triček stříhu „lambáda“ tančících po celé místnosti.

„Nemůžu *uvěřit*, žes mě k tomu ukecala,“ pokusila se překřičet hlasitou korejskou pop-music, která duněla cvičebním sálem, zatímco si upravovala svůj nátělník barvy námořní modři.

Cat sklouzla ladně k zemi, vystrčila jednu nohu do strany v pravém úhlu, začala do rytmu zuřivě poklepávat chodidlem o zem a zároveň kroužit rukou po břiše. Frankie se zhroutila vedle ní, vytrčila nohu podobným způsobem a snažila se kamarádku napodobit.

„Asi ti pořád nedochází, jak moc ti tohle nejde,“ smála se Cat.

„Asi ti pořád nedochází, jak moc tě zrovna teď nenávidím,“ odsekla Frankie mezi prohnutím v boku a pohozením hlavou.

Taneční instruktor s fialovými vlasy, bílou teplákovkou a oranžovými teniskami zesílil hudbu. „A teď všichni stoupnout a procvičíme boky! Raz-dva. Raz-dva. Raz-dva.“

Všech osmnáct Korejců v místnosti se jako mávnutím proutku vymrštilo do stoje a bez nejmenší námahy zaujalo počáteční pozici. Rozkročili se a začali pohupo-

vat boky a v závěsu za nimi se o totéž velmi nekorejsky pokusily Frankie a Cat, které se se svým značně těžkopádným tancem moudře uvelebily až v úplně poslední řadě.

„To je ono! Pořádně! Nebojte se toho!“ pokřikoval instruktor s takovým nadšením, až se Frankie začala opravdu bát, konkrétně toho, že instruktor exploduje a zbyte po něm jen sprška třpytek.

Tanečníci překřížili ruce na prsou a houpavým krokem se pohybovali kupředu. Všichni kromě Frankie, která se soustředila, aby nepřepadla na stranu.

„A teď procvičíme zadečky. Tak honem, jdeme na zadečky! Zadečky!“ nařídil instruktor vážným tónem, jako by nehovořil o vrtění pozadím, ale o kardiopulmonální resuscitaci.

Cvičenci se poslušně otočili k instruktorovi zády, a když Frankie uviděla všechny ty plně elastické, neskutečně přesně tančící Korejce s fluorescenčními vlasy a mezi nimi svou neskutečně nepřesně tančící těhotnou přítelkyni s rudými vlasy i obličejem, jak svorně potřásají svými zadky, jako by na tom závisel celý jejich život, měla co dělat, aby nevyprskla smíchy.

„Tohle je ta nejsrandovnější věc, co jsem kdy zažila,“ zavolala Frankie na propocenou Cat vystrkující svůj zadek do všech stran.

„Přestaň vyrušovat a vrt' pořádně, Frankuše! Pěkně ji rozhoupej, sakra!“ plácla Cat Frankie přes zadnici.

„Dle rozkazu, madam!“ smála se Frankie.

O pár chvil později zafuněla Frankie na Cat, zatímco se snažila švihnout rukama i nohama najednou: „Teď už mi konečně prozradíš, kterej z nich je Jin-su?“

„Už jsem ti přece řekla, že ti to nepovím. Byla to jednorázovka a už se to nebude opakovat. Nechci na to už ani myslet. Nikdy!“ sykla Cat, která zrovna mávala rukama i nohama jako šílená chobotnice.

„A *já* ti zase řekla, že sem s tebou půjdu jen pod jednou podmínkou, a to, že mi ukážeš, kdo je druhý chlap, se kterým ses za celý svůj život vyspala!“ sípala Frankie a pokusila se napodobit natrásání tanečnic u tyče.

„No jo, tak *dobře*. Ale přestaň dělat tyhle nechutný pohyby; to do k-popu ani nepatří,“ odsekla Cat a nervózně se rozhlédla. „Támhle ten.“ Ukázala neurčitě dopředu místnosti.

Frankie natáhla krk, aby lépe viděla. „Kterej? Ten v tom stříbrně prošíváným nátělníku?“

„Ne, ten ne. *Tamten*. Úplně vepředu.“

„Co? Instruktor?“

„Jo, instruktor.“

„Ty ses vyspala s *instruktorem* korejskýho popu?“ zalapala po dechu Frankie.

„Jo. Takže teď to víš a už o tom nikdy nebudeme mluvit,“ prohlásila rozhodně Cat.

Frankie přešel mráz po zádech. Najednou nabírala celá aférka Cat reálné obrysy. „Dobře, jak chceš,“ souhlasila neochotně.

„A na závěr si ještě pořádně zaskáčíme! Hop! Hop!“ hu-lákal Jin-su.

„Nechceš si zaskákat radši na něm, Cat?“ zasmála se nevinně Frankie.

„Nech toho,“ štípla našťavaně Cat Frankie do paže.

Všichni začali zběsile poskakovat a pot se z nich řinul proudem. Hudba náhle utichla a Frankie, která byla o dvě

doby pozadu, ztuhla uprostřed nedokončeného pohybu. Jin-su, jehož hlas zněl v tichu neobvykle vysokým tónem, všem poděkoval za to, že přišli na hodinu. Tanečníci se pomalu začali rozdělovat do malých skupin a povídat si. Jin-su se svlékl do půl těla, čímž odhalil vypracované břicho, při pohledu na nějž se nejdenné dívky jistě sbíhaly sliny. Frankie potichu hvízdla Cat do ucha na znamení obdivu, ale pak si všimla, že její kamarádka je celá nesvá a nepřítomně hypnotizuje očima podlahu.

„Co se děje?“ zeptala se Frankie.

„Nic. Vůbec nic. Jen chci odtud vypadnout,“ odvětila Cat a rychle vyběhla ven z tělocvičny doprostřed rušné Swan Street.



„Pořád nemůžu uvěřit, že ses s ním vyspala. Vážně to Claudovi neřekneš?“

Procházely podél řady kaváren a ve vzduchu kolem nich se vznášela vůně čerstvé kávy a pečiva.

„Frankuše, nemůžu mu to říct. Ze zoufalství by se proštrikoval až do blázince,“ odtušila Cat a zastavila se před jejich nejoblíbenější kavárnou v Richmondu Feast of Merit.

„Dobřej nápad, Catty,“ pokývala hlavou Frankie, když pak stály ve frontě u okénka prodeje na ulici. „A pamatuj, žes mi slíbila, že už žádnou takovou hloupost neuděláš, jinak ti urvu hlavu!“

„Jasně, já vím. Víím to,“ odpověděla Cat.

„Prosím jedno dvojité latté a mátovej čaj,“ oznámila Frankie obsluhujícímu baristovi a podala mu desetidolárovou bankovku.

„Hned to bude. Vaše jméno?“ zeptal se barista, zatímco zapisoval jejich objednávku přímo na prázdné kelímky.

„Jin-su,“ prohlásila Frankie s jízlivým úsměvem.

Posadily se na dvě z hromady beden při straně chodníku a čekaly, až dostanou svou objednávku.

„Ty bláho. Nemůžu se dočkat, až si zase budu moct dát kafe. Už jenom pět měsíců a konečně ze mě to děcko vyleze. Musíš mi slíbit, že až za mnou přijdeš do porodnice, přineseš mi kafe, sašimi, krémovej sýr a...“

„A flašku Pinotu. Jasný, chápu. Připomínáš mi to jen každé druhé den od doby, co jsi zjistila, že jsi těhotná,“ řekla Frankie.

„A budu ti to připomínat až do okamžiku, kdy před sebou to sašimi a sejra a kafe a Pinot uvidím na vlastní oči.“

Frankie přikývla a jedním okem zkontrolovala hodiny na mobilu. Bylo už třičtvrtě na devět. Cat dnes s otevřením obchodu nijak nespěchala, protože stejně musela nejdříve zajít k doktorovi. Frankie chvíli pozorovala svůj odraz ve výloze kavárny a nespokojeně si odfrkla. Vlasy se jí neposlušně kudrnatily kolem hlavy a tričko s nápisem Miluju New York se jí lepilo na tělo, ale neměla už čas doběhnout se domů osprchovat.

Priměla se odtrhnout zrak sama od sebe a raději se soustředila na Cat, která jí právě popisovala, že Claud musel zůstat v Adelaide, protože postoupil do dalšího kola výroční soutěže Ostře sledovaných jehlic.

„Je mu strašně líto, že zmešká moji dnešní návštěvu u porodníka, ale řekla jsem mu: Vždyť na to trénuješ už několik měsíců, miláčku! Půjdeš tam se mnou, až bude me čekat druhý.“

„Možná je to tak lepší; ještě by ho to zase rozněžnilo a začal by plést další dětský oblečení. Kolik pletených dupaček už teď vlastně máte?“ Frankie nervózně pohlédla směrem k výdejnímu okénku, jestli už na ně nepřišla řada. Pokud už byla odsouzená k tomu převléknout se ve skladu v knihkupectví, pak chtěla mít alespoň dost času dát si do vlasů narovnávač, který měla v práci pro případy nejvyšší nouze.

„Máš s sebou knížky, co budeš nechávat ve vlaku po cestě?“ zeptala se Cat.

„Jasně, mám je tady,“ poklepala si Frankie na batoh.

„Už ti někdo napsal na ten e-mail?“

„Zatím ne, ale je to teprve týden. Chvilí to trvá, než takovou knihu dočteš,“ řekla Frankie trochu nepřesvědčivě.

„No tak si už pospěšte, princové na bílejch koních! Anebo aspoň šilený úchylové...“ Cat zničehonic ztichla a zakryla si obličej laminovaným jídelníčkem z kavárny. Začala do Frankie horečnatě šťouchat.

„Co to děláš? Au! Cat, to bolí,“ odstrčila Frankie kamarádkinu ruku.

„Je tady,“ špitla Cat.

„Kdo je tady?“

„Jin-su. Stojí frontu na kafe. Do prčic. Nekoukej se tam. Nekoukej na něj.“

„Proč vlastně pořád chodíš na jeho hodiny, když se mu snažíš vyhnout?“ sykla Frankie a přikrčila se za poněkud posmutnělého, ale zato velmi urostlého muže, který seděl na bedně před ní.

„Protože nikde jinde nehraje tak parádní muzika. A když tam jdu, nebavím se s ním. Zkrátka přijdu dovnitř a pak se

vytratím ven. Dovnitř a ven. Dvniř a ven!“ šeptala Cat, celá zrudlá.

„Fajn, hlavně už přestaň opakovat ‚dovnitř a ven‘! Chceš jít pryč? Já tu počkám na kafe a sejdemo se za rohem.“

Cat zuřivě přikývla a pomalu se začala zvedat.

„Jin-su!“ zahalekal barista do davu.

Frankie a Cat ztuhly.

„Jin-su! Jin-su!“

„Tím myslí nás,“ pošeptala Frankie směrem ke Cat.

Jin-su vzhlédl od svého mobilu a okamžitě si všiml Cat. Poněkud zmateně se na ni usmál.

„Jin-su!“ zvolal barista znovu.

„Mizíme,“ sykla Cat.

„Cože?“

„Utíkej!“ řekla Cat a vyrazila tak rychle, jak jí to jen její malé nožky dovolily. Frankie se pustila za ní, bez ohledu na čekající nápoje, a snažila se potlačit smích.

Jakmile se ocitly v bezpečné vzdálenosti dvou a půl bloku od kavárny, Frankie se zastavila. Dřepla si, objala rukama kolena a funěla jako lokomotiva. „Ty máš teda formu,“ křikla za Cat. „Skvělý, teď jsem ještě víc zpocená než předtím. A ani jsem si nedala to kafe!“ lapala Frankie po dechu.

„Promiň, bylo to ode mě hloupý.“

„Ne, ten *můj* fór se jménem byl hloupej,“ opáčila Frankie s omluvným výrazem ve tváři. Podívala se na hodinky a pak zběžně překontrolovala svůj zevnějšek. „Měla bych si pospíšet; jsem celá ulepená a musím dát do vlaku ty knihy. Hodně štěstí u porodníka,“ usmála se.

„Díky. Uvidíme se za pár hodin, Frankuše,“ zasmála se Cat a odkráčela. Frankie osaměla a vydala se opačným

směrem na vlak, který hodlala obšťastnit několika skvělými kousky literatury.



Frankie dorazila na richmondskou vlakovou stanici a zkontrolovala na elektronické informační tabuli odjezdy vlaků. Ten její měl vyrazit už za minutu; klusem vyrazila na třetí nástupiště a proklouzla na poslední chvíli právě se zavírajícími dveřmi. Na vteřinu se o ně zevnitř opřela, zavřela oči a pokoušela se chytit dech. *Už je to tak, jsem úplně z formy a měla bych vážně uvažovat o nějakém cvičení. Co třeba další lekce k-popu?* Otevřela oči a zběžně si prohlédla osazenstvo vagonu. Většina z cestujících zírala do svých laptopů, notebooků, mobilů nebo čteček. Ani jediný z nich nedržel v rukou opravdovou knihu.

„Typický,“ zamumlala si pro sebe Frankie po cestě k volnému sedadlu. Posadila se, pomalu vytáhla z batohu výtisk *Ztrát a nálezů* a jako by nic si ho položila na klín, zatímco se rozhlížela, jestli ji náhodou někdo nepozoruje. Ale hlavy všech cestujících byly beznadějně ponořené do displejů jejich elektronických zařízení. Frankie nalistovala sedmou stránku od konce a prsty bezděčně přejela přes vlastnoručně vepsanou poznámku. Pak knihu zavřela, spiklenecky ji políbila a nenápadně položila na sedadlo vedle sebe.

Prosím, ať je ten, kdo tu knihu najde, ten pravěj.

„No, ty vago. Nejste vy náhodou Frankie Roseová?“ zaslechla ze sedadla za sebou vysoký dívčí hlas.

Frankie se otočila. „To jsem,“ odpověděla ne příliš nadšeně.

„Hustý! Páni! Já se zblázním!“ zapištěla vytáhla teenagerka, a aniž by čekala na pozvání, vyhoupla se ze své-

ho místa a sedla si vedle Frankie, půlkou zadku přímo na *Ztráty a nálezy*.

„My se odněkud známe?“ zeptala se Frankie.

„To ne, ale jsem vaše jako úplně největší fanyynka. Přčetla jsem *Moderní Austenovou* a taky *Něco málo o Jane* snad milionkrát. Jsou to fakt naprosto boží knížky. Ty vago – nemůžu uvěřit, že jste to fakt vy. Poznala jsem vás podle fotky na vnitřním přebalu. I když na tý fotce jste teda byla vo něco líp upravená,“ švitořila dívka a pohledem neúprosne sjížděla Frankie a její rozvrkočený zevnějšek.

Frankie se nervózně pousmála a nepatrně se od dívky odsunula.

„Můžu se zeptat, kdy plánujete vydat třetí díl? Já už jsem tak *napjatá*, jak to dopadne s Charlotte a Willem. Nemůžu se dočkat!“ Dívka se přisunula směrem k Frankie a pak znovu, až byla tak blízko, že Frankie ucítila její slaný dech.

„Aha, no, víte, vůbec to neplánuju. Je mi líto. S psaním už jsem skončila,“ odpověděla Frankie a snažila se vecpat do rohu sedadla.

„Cože? Ale proč? To je ta nejhorší zpráva, kterou jsem slyšela za úplně celej svůj život. Přece si nebudete nic dělat z nákejh pitomejh recenzí. ‚Nejhorší kniha všech dob?‘ Copak oni nikdy nečetli třeba takovýho *Othella*? My jsme to ve škole měli povinně a řeknu vám, to byla nuda s velkým N,“ smála se dívka a přátelsky štouchla Frankie ramenem.

Proboba, tohle ne, ne právě teď, zaúpěla v duchu Frankie. Zatoužila od zaryté odpůrkyně Shakespeara rychle zmizet. „Já... mám pocit, že jsem támhle zahlídla kolegu,“ vyhrkla a tváře jí zrudly. Hodila si batoh na záda a rychle zamířila do chodby mezi vagony.

„Zapomněla jste tu knížku, zlatíčko!“ zavolala za ní dívka.

Frankie proběhla do dalšího vozu a bez rozhlížení zapadla do nejbližšího volného sedadla.

Zabořila hlavu do dlaní. „Do hajzlu, ta holka je noční můra,“ hlesla.

„Těžkej den?“ ozval se mužský hlas ze sedadla naproti.

Frankie zvedla hlavu a málem dostala infarkt. Seděl tam George Knightley pomlčka pan Darcy pomlčka Edmund Bertram z knihkupectví. Tentýž muž, jehož nos nedávno obšťastnila vřelým, mlaskavým, avšak zcela nevyžádaným polibkem. A navíc si před ním právě dost peprně zanádal na adresu nebohé teenagerky z vedlejšího vagonu. A navíc vypadá... naprosto *příšerně*.

„Dalo by se to tak říct,“ Frankie se pokusila o úsměv, ale vypadalo to spíš jako škleb.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se muž a v jeho překrásných modrých očích zahrály pobavené ohýnky. Vypadal snad ještě dokonaleji než při jejich prvním setkání, tentokrát měl na sobě kostkovanou košili a béžové bavlněné kalhoty.

Proboha, kdo je ten chlap? pomyslela si Frankie a cítila, jak rudne. Muž se zdál být naprosto klidný, věnoval jí hřejivý úsměv a vrátil se zpět ke čtení knihy. *Hunger Games*. Frankie se nedokázala přimět, aby na něj přestala zírat, a tak raději vytáhla z batohu *Mansfieldské panství* a předstírala četbu.

Muž vzhlédl. „Co to čtete?“

„Ale, *Mansfieldské park*. Už asi po stý,“ odpověděla a nepřírozeně se zasmála.

„O tom jsem v životě neslyšel. Je to dobrý?“

Nikdy neslyšel o *Mansfieldském panství*? Frankie zalapala po dechu. *Ale ty jeho oči*, řekla si v duchu a silou vůle se pokoušela od muže odtrhnout pohled. *Ty jeho ostré řezaný rysy. Možná bych ho dokázala nějak převychovat, jako Pygmalion.*

Než však stihla odpovědět na jeho otázku, muž vytáhl peněženku a hodil hlavou směrem ke skupině revizorů, která přistoupila do jejich vozu.

„Do hajzlu!“ pomyslela si Frankie nahlas, když jí došlo, že její průkazka zůstala doma, ve druhé kabelce.

„Moje průkazka, je v mý druhý kabelce. Vzala jsem si jinou.“ Věděla, že plácá páté přes deváté, ale nedokázala přestat. „Strašně jsem spěchala na hodinu k-popu a...“

„Jízdenky, prosím?“ ozval se revizor u páru, sedícího za jejich zády.

„Žádný strach, s tím si poradíme,“ pousmál se její spolucestující s dokonalým zevnějškem. Frankie si v duchu pomyslela, že v tom úsměvu by se dokázala dočista utopit, ale pak se upamatovala a raději se začala soustředit na skutečnost, že se již brzy stane majitelkou tučné dvoustodolarové pokuty.

Revizor udělal krok směrem k nim, a právě v té chvíli, zatímco Frankie marně vymýšlela výmluvu, která by zněla alespoň trochu rozumně, odložil muž svou knihu a naklonil se nebezpečně blízko k Frankie. Tentokrát o jeho úmyslech nemohlo být nejmenších pochyb. Vzal ji za bradu, natočil hlavu a políbil ji. Druhou rukou jí zajel do vlasů a Frankie unikl ze rtů tichý vzdech. Tak vroucí a vášnivý polibek Frankie nepamatovala za celý svůj život. Pokud by ti dva byli postavami v knize, pak by se v této chvíli vše kolem nich kamsi ztratilo a odletěly by

jim boty i knoflíky na košilích. A pak, zničehonic, se muž zase odtáhl zpátky.

„Jsou pryč,“ usmál se.

„Kdo?“ zašeptala Frankie roztřeseně.

„Revizoři přece.“

„Ach, aha. Díky,“ řekla Frankie nakřáplým hlasem.

„Není zač. Tohle pokaždý zabere.“

Pokaždý? Zdá se, že v tom umí chodit. Frankie se trochu napjatě zasmála. Tváře jí hořely a srdce tlouklo jako křídla motýla, co se předávkoval kofeinem.

„Bylo to o dost lepší než naše první pusa,“ zamrkal na ni a pak se klidně vrátil ke čtení *Hunger Games*, jako by se vůbec nic nestalo.

Ach, Romeo, Romeo, proč jen jsi Romeo?

S randěním je to podobné, jako když začínáte číst novou knihu.

Na začátku máte trochu strach. Ptáte se sami sebe: co od té knihy vlastně čekám? Mám na ni náladu? Jaké knihy čtou moji přátelé? Mám toho teď v práci až nad hlavu, vážně nemám čas na těžký ka-libr typu *Vojna a mír*, neměla bych se radši pustit do něčeho lehčího a více odpočinkového ve stylu *Stopařova průvodce po Galaxii*?

Další fáze je plná nadějí. Konečně jste si vybrali svou knihu a cítíte se fakt dobře. Uvařili jste si šálek čaje, rozvalili se na gauči a nastavili topení na nejvyšší stupeň. Knihu máte položenou na klíně a cítíte se doslova omámeni přísliby, které se v ní ukrývají. Představujete si všechny ty skvělé dialogy a strhující postavy (jste dokonce rozhodnutí mít rádi i záporáky). V této chvíli si živě představujete, že vás děj a jeho všemožné zvraty pohltí natolik, že dokonce zapomenete i na to balení čokolády v kabelce, které jste si vážně neměli kupovat. Na Facebooku se úplně odmlčíte, možná se rozhodnete prodat televizor a už nikdy nebudete muset ani jedinkrát do fitka, protože vodopád emocí, který vás co nevidět zaplaví, vydá za ten nejnáročnější tělocvik. Zkrátka, může se stát cokoliv.

Následuje fáze, kdy jste neuvěřitelně tolerantní. Máte za sebou pár stránek a děj vás bezpochyby zaujal. Užíváte si neotřelý (byť mírně odfláknutý) popis scénérie a povedlo se vám naladit na smýšlení hlavního hrdiny. Říkáte si, *proč ne, tohle by se mi mohlo líbit a dost možná si časem i zvyknu na ty protivné metafory, kterými se to tu jen hemží*. Takže čtete dál.

Počkat, vážně ta postava právě vypustila z úst něco takového? Náhle jste se ocitli tak trochu ve slepé uličce. Dialogy se začínají opakovat a hlavní hrdina zarputile odmítá pohnout se konečně z místa! Ale v minulosti jste od téhož autora četli samé krásné kousky, takže pro tentokrát přimhouříte oko. Už jste přece dočetli tak daleko. Možná, že se to za pár kapitol zlepší?

Kritický bod: UŽ NEPŘEŽIJU DALŠÍ INFINITIV KONČÍCÍ NA „-TI“! NO SKVĚLE, A TEĎ JEŠTĚ OTŘEPANÝ MILOSTNÝ TROJÚHELNÍK! TOHLE ŽE MÁ BÝT NOSNÁ VEDLEJŠÍ ZÁPLETKA? AŤ SE TAM OBJEVÍ NĚJAKÁ MRCHA, *PROSÍM!*

Tímto jste vstoupili do fáze, kdy zarputile odmítáte vidět věci reálně. Začíná vás opravdu štvát, že autor používá stále dokolečka stejná adjektiva, ale na druhou stranu pokaždé, vždycky když se na scéně objeví postava sestry, je to vážně #zábava. Navíc strašně neradi odcházíte od rozdělaných věcí. Ale co když měl James Joyce pravdu, když řekl, že život je příliš krátký na to, aby člověk četl špatné knihy? Vy ale vytrváváte a prodíráte se větou za větou, jednu kapitolu za druhou. Nakonec zjistíte, že četbu odkládáte. Začnete si hledat výmluvy. Už jste si vyžehlili všechno, co jste doma našli (sežehlené záhyby à la plisé teď děsně frčí, víme?) a v životě jste neměli tak dokonalé obočí. Ke knize si sednete jen občas a na chvíli, ale alespoň pak máte dobrý pocit, že se snažíte.

Ono se to změní. Určitě se to brzy zlepší. Pokud jste ochotni přehlédnout takové to načínčané „my teď budeme jen tak něco plácát, protože potřebujeme nahnat počet stránek a ty napínavé kapitoly pak lépe vyniknou“, tak je to vlastně docela zajímavá kniha. Možná, že autor půjde do sebe, vezme si k srdci doporučení z recenzí na webu Goodreads a v dalším díle si s tou vedlejší zápletkou trochu víc vyhraje? Možná že by mi při čtení pomohla záložka s hezkým obrázkem?

Docházejí vám nápady. Jste unavení. Máte pocit, že jste tomu dali všechno, ale zkrátka to mezi vámi a knihou nejiskří. Je na čase

se vzpamatovat a rozhodnout, jakým způsobem celé to utrpení ukončíte.

Máte několik možností:

- A. Necháte to vysumět. Budete nenápadně prodlužovat přestávky mezi četbou, a nakonec na všechno tak nějak nenápadně zapomenete.
- B. Pustíte se do čtení další knihy, protože jste té staré přece nikdy nepřisahalí věrnost, nebo tak něco.
- C. Promluvíte si. (Poznámka: malá bílá lež ještě nikdy nikomu neublížila.) Sedněte si se svou knihou a vysvětlete jí, že „to není tvoje chyba, ale moje“. Jste rádi za to, co jste spolu prožili (No, nebylo to k popukání, když hlavní postava vešla do ložnice svých rodičů zrovna ve chvíli, kdy spolu souložili?), ale právě teď zkrátka nejste na stejné „frekvenci“. Váš život je zrovna strašně hektický, všichni vaši kolegové v práci zakládají rodiny, a navíc zrovna zkoušíte rozjet jeden vlastní projekt. Vadilo by, kdybych tě na čas odložila na polici? Zůstane-me přáteli?
- D. Změníte si jméno a telefonní číslo a zmizíte z města.

Takže příště, milí čtenáři.

Koneckonců, kdo ví, co (nebo koho) přinese zítřejší den.

Scarlett O' xx

Napište komentář (7)

Superčiča Cat > Miluju tě.

Bez urážky, ale... > Bud' čestná a upřímná, jako normální dospělej člověk. Body A-D mi přijdou trochu dětinský.

Láskou Chorá > Scarlett O', zbožňuju tvůj blog! Jako bys mi četla myšlenky.

Stephen Prince > @Bezurazkyale... Ženským jako ty se říká upjatá nána.

Bez urážky, ale... > @StephenPrince, chlapům jako ty se říká hrubián. Starej se laskavě sám o sebe.

Superčiča Cat > @StephenPrince & @Bezurazkyale... Líbí se mi, jak se kočkujete.

John Steinbeck: *O myších a lidech*

Vlak z Belgrave na Flinders Street

„Konečně někdo, s kým si můžu promluvit!“ vyhrkla Frankie v okamžiku, kdy do obchodu vešel vytáhlý mladík.

„V klídku, Roseová. To jseš až tak zoufalá?“ Sebastián se snažil působit chladným dojmem, ale zdvižený koutek jeho rtu prozrazoval, že je rád za tak bouřlivé přivítání. Pokaždé, když se ocitl ve středu pozornosti Frankie, zrudl jako červená řepa.

„Sebe, Sebe! Díky bohu, že jsi tady. Nebudeš věřit, co se mi právě přihodilo!“ Frankie už skoro křičela, popadla Seba za ramena a přitáhla ho k sobě.

„Hele, růžičko,“ přerušil ji Seb jemným, ale rozhodným tónem. „Nejdřív co máte nového. A pak si můžeme pokecat.“

Pihovatý a zrzavý Seb byl stálým zákazníkem Malého knihkupectví na Brunswick Street. Do obchodu docházel téměř každé odpoledne rovnou ze školy v bledě modré školní uniformě, která by tak akorát padla někomu o dvě čísla méně vyhublému. Ačkoliv mu bylo teprve sedmnáct let, Frankie ho počítala mezi své nejbližší přátele a velmi často se mu svěřovala. Na oplátku za to, že měl jako první přístup k výtiskům novinek na knižním trhu (zejména těch zaměřených na politickou satiru), se Sebastián snažil Frankie zvednout náladu a měl vřdyc-

ky v zásobě spoustu užitečných rad, jak se vyhnout malérům. Frankie se občas trochu styděla za to, že její druhý nejbližší člověk se teprve potýká s pubertou, ale na druhou stranu si uvědomovala, že najít někoho jiného, kdo by vděčně a se souhlasným pokyvováním naslouchal jejím litaním a dával jí rady do života výměnou za slevu na knížky a pár sladkostí z misky na prodejním pultu, by se jí podařilo jen stěží.

Frankie zatáhla Sebastiána za pult a vmáčkla ho do židle. Zatímco se probíral zbytkem lentilek v misce, Frankie procházela řadu knih vyrovnaných v regálu u zadní stěny.

„Tohle je už zamluvený, tohle taky,“ mumlala si Frankie pro sebe, jak jela prstem po regálu. „Ahá! Tady to máme. Nejnovější přírůstky našeho obchůdku.“ Frankie vyndala hromádku tří knih, zvedla je oběma rukama do vzduchu a teatrálně pokynula hlavou.

Seb si knihy rozložil před sebe a na chvíli se do nich ponořil, rychle prosvítl anotace a prolistoval pár prvních stránek. Aniž na Frankie pohlédl, dvě z nich jí podal zpátky a jednu si beze slova strčil do školní brašny.

„Připiš mi to na účet, zlato,“ zazubil se Seb a přehodil si nohu přes nohu. „A teď, co máš na srdci?“

„Tak zaprvý, laskavě mi přestaň říkat ‚zlato‘. A za druhý, koukej mi podat tu misku s lentilkama.“

Seb poslechl a pak nervózně sledoval, jak si hodila do pusy hned tři najednou. „Tak ven s tím, růžičko.“

„Fajn, takže o tom chlápkovi, co tuhle přišel sem do obchodu, už jsem ti vyprávěla. Krásný svaly, příšernej vkus na knihy?“

„Jasně, ten mentálně zakrslej krasavec. Nosní orgie. *Město z popela?* Literární nýmand.“

„Přesně. A teď si představ, že jsem právě jela vlakem a hádej, kdo seděl přímo naproti mně?“

Sebastián se uchichtl. „Vsadím se, že se ládoval kuřecíma nugetkama z mekáče a hrál si přitom s lego-panáčkama.“

„Soustřed' se, Sebastiáne,“ zamračila se Frankie a několikrát chlapci luskla prstem před obličejem. Pak si přitáhla židli blíž a spiklenecky se k němu naklonila. „Tentokrát si četl *Hunger Games*, ale o to ani tak nejde. Sedím si ve vlaku *přímo* proti němu a najednou se objeví revizor. Moje průkazka zůstala doma v tašce do tělocvičny, takže jsem byla totálně v...“

„Moment, moment,“ skočil jí do řeči Seb. „Zpomal trochu, růžičko. Ty chodíš cvičit?“

„Koukni, Sebe, nemáme na to celej den. Některý z nás musí pracovat, protože platí nájem. Kde jsem to byla? Aha, vlak. Revizor. Taška do tělocvičny.“ Frankie zavřela oči a poklepala si prsty na čelo. „Jasně! Takže, nemám ani průkazku, ani jízdenku, s čímž se náhodou svěřím tomu chlapíkovi s vášní pro pubertáckou literaturu. A než se stačím rozkoukat, najednou mě chytne a začne líbat! Začne mě líbat uprostřed vlaku plnýho lidí! Teda, takhle na veřejnosti, je to normální?“

V tu chvíli zazvonil zvonek u dveří. Frankie a Seb rychle otočili hlavu a spatřili postarší dámu v růžové květované sukni a toce téže barvy, jak vchází do knihkupectví. „Dobrý den vespolek,“ pronesla s lehkým pokynutím hlavy. „Jak dopadlo to autorské čtení Graema Simsiona minulý týden? Mrzelo mě, že jsem musela odejít před koncem. Moje vnučka měla představení. A navíc hlavní roli. Hrála... jak se to jenom...“

„Hrála Jente *v Šumařovi na střeše*. Říkala jste nám to už minule, Rozálie.“ Frankie se nuceně usmála a v duchu toužila vrátit se ke svému rozhovoru se Sebem.

„Ach ano. Jistě, drahoušku. Povězte, kdepak najdu oddělení s kuchařkami? Už jste to tu zase celé přestavěli!“ Frankie jí rukou naznačila směr a Rozálie se velmi pomalu vydala napříč celým obchodem.

„Políbil tě? Ve vlaku? Ale proč?“ zašeptal Seb.

„Co já vím. Aby zmátl revizora? Aby mu bylo trapný říkat nám o jízdenky? Protože je závislej na líbání na veřejnosti? A choval se při tom úplně přirozeně. Jako by se mu to stávalo každé den! Zato já na takový rychlý akce nejsem vůbec zvyklá. Byla jsem tak překvapená, že jsem se ani nerozloučila, natož abych si řekla o jeho telefon, než jsem vystoupila z vlaku.“

„No a v čem je problém, Frankie? Už bylo načase, aby ses trochu spustila. Je přece jasný, že to tvý samotářský období nemůže trvat věčně. Jseš našponovaná jak korzet mý prateť!“ prohlásil Sebastián naoko vesele, aby zakryl zklamání, které se mu mihlo obličejem, když se Frankie zmínila, že si na neznámého cizince chtěla vzít telefonní kontakt.

Frankie si zoufale položila dlaně na tváře a při pouhé vzpomínce na scénku ve vlaku cítila, jak opět rudne. Jeho rty byly neskutečně teplé a svůdné, jeho doteky neočekávaně hebké. Nedokázala si vzpomenout, kdy předtím se jí kvůli muži tak zatočila hlava a rozbušilo srdce.

„Prober se, Roseová! Neříkej mi, že ses do něj fakt zamilovala,“ štouchl neomaleně Sebastián do Frankie ukazovákem.

„Cože? Zamilovala? Ne, to není kluk na chození. Určitě je děsnej proutník! A navíc je naprosto nevyzrálý; ani

se neobtěžuje číst literaturu, co by odpovídala jeho věku. Ne že by mi to nebylo jedno, stejně ho už asi v životě nevidím.“ Občas Frankie nesnášela, když ji Seb upozornil na něco očividného, a o to víc se pak zuby nehty držela své verze reality. V takových případech pak zachovávala zdání nenucenosti, ačkoliv hluboko v sobě zcela popírala své city.

Rozálie se přikolébala k pultu a přisunula Frankie pod nos knihu receptů. „Vzala bych si tuhle, drahoušku.“

„Skvělé! Hned je vidět, že si umíte vybrat,“ pochválila knihu Frankie, zatímco načítala její čárový kód a bali-la ji do tašky.

„Víte, drahoušku,“ naklonila se dáma přes pult, „myslím, že je to vskutku romantické!“

„Co prosím?“ zarazila se Frankie.

„Přece ten polibek! Ve vlaku! Víte, vy děti jste dneska zkrátka tak spontánní. A navíc...“ na chvilku se odmlčela a přes tvář se jí mihl ďábelský úsměv, „...je to vážně sexy! Co já bych dala za to, kdyby mi nějaký pěkný koloušek vlepil pusu, až by se mi protočily panenky.“ Mrkla na Frankie, sebrala tašku s knihou a pomalu se odšourala ke dveřím. Jakmile za ní zapadly, Frankie a Seb na sebe pohlédli a vyprskli smíchy.

„Ale, ale, copak to tu máme?“ Zčistajasna se ve dveřích objevila Cat s kelímkem neidentifikovatelné zelené tekutiny v jedné ruce a s vařeným vejcem v druhé. Přejela pohledem z Frankie na Sebastiána a pak zase zpátky a přivřela podezřívavě oči. Cat měla vždy vůči Frankie pocit určitého výhradního vlastnického práva a neviděla ráda, když někdo strkal nos do jejich království nejlepších kamarádek.

Sjela Sebastiána nepřátelským pohledem a dlouze se nápila svého nevábně vyhlížejícího nápoje. „Nehledá tě náhodou paní učitelka, chlapečku?“

Sebastián pochopil narážku, popadl aktovku a přehodil si ji na záda. „Roseová, rád jsem tě viděl.“ A kývl směrem k Frankie. „Hlavně to s těma knížkama nepřeháněj. S tímhle chlapem byste mohli bejt jak *Taťána a Alexandr* od Paulliny Simonsové.“ A odklátil se ke dveřím. „Čao, bambini,“ zavolal ještě přes rameno a mávl rukou na pozdrav.

„Frankie, o čem to proboha ten puberták mluvil?“

Frankie s povzdechem převyprávěla Cat svou dnešní romanci o vlakovém polibku i s peprnými detaily. Obě dvě seděly s hlavami u sebe a mluvily tiše, jen občas se ozvalo překvapené zapištění „*Co že udělal?*“, když v tom se otevřely dveře ze zadní kanceláře.

„Cat, jsi tu?“ Obchodem si to rázoval Claud. Nesl v náručí velkou kytici upletených květů růží, kterými značně neobradně práskl o stůl. Právě skončil jeho den v právní kanceláři a chystal se odpoledne vrhnout na účetní knihy v knihkupectví.

„Pro koho to máš?“ postavila se Cat a z ruky jí odpadávaly kousky nakousnutého vajíčka.

„Přece pro tebe, blázínku,“ políbil ji Claud letmo na tvář. „Všechno nejlepší k našemu výročí!“

„No jasně. Tobě taky všechno nejlepší!“ Cat se natáhla přes pult a rychle oplatila manželovi políbení.

Claudova překrásně řezaná tvář ztuhla, jako by ho zasáhla rána z revolveru. „Tys na to zapomněla, že jo?“

„Samozřejmě, že ne, miláčku,“ pokusila se o úsměv Cat a lež jí přitom koukala z očí. Zakroutila očima nad manželovou přehnanou reakcí.

Frankie je oba tiše pozorovala a snažila se porozumět tomu, co se tu právě děje. Věděla, že Claud je na podobné věci dost citlivý, ale co když se teď tak rychle naštvál proto, že tuší něco o Jin-suovi? Claud si všiml zvědavého pohledu Frankie a přátelsky jí ukázal zdvižený ukazováček (byl to jejich zvyk, kterým si naznačovali, že je vše v pořádku, a kterým nahrazovali dle jejich názoru už zastaralé gesto zdviženého palce, což byl podle nich obecně dost přeceňovaný prst). Frankie se usmála, spokojená, že Claud je přece jen pořád ten starý dobrý Claud, a raději ty dva nechala věnovat se v klidu papírování. Popadla pár vlastnoručně napsaných kartiček s anotacemi a vydala se směrem k oddělení s bestsellery v přední části obchodu. A jak tak přiřazovala kartičky ke správným knihám, najednou zjistila, že nechává své myšlenky sklouznout k věčně se vracejícímu tématu: k Adamovi.

Jednou se vypravili do Tasmánie na naprosto báječnou svatbu svých přátel se strašlivou spoustou skvělého vína. Tou dobou spolu chodili už asi osm měsíců; měli za sebou nepříjemnou fázi objevování neznámého a mířili střemhlav do libánkového stadia. Byli děsně zamilovaní, a i ty nejvšednější úkony, jako například konzumace nepříliš chutného jídla v letadle, kde se mačkali vedle chlápka s překvapivě pronikavým tělesným pachem, pro ně měly nádech exotického dobrodružství.

„Dáme si dvakrát dvě deci vašeho nejlepšího červeného vína, prosím!“ oznámil letušce Adam a políbil vesele Frankie na tvář.

Tulili se k sobě a chroupali slané krekry se sýrem a popíjeli nakyslé víno. Frankie zbožňovala tuhle stránku Adamovy osobnosti: byl spontánní, srdečný a neměl vůbec žádné zábra-